

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายวสันต์ ตรี้อยพิสุทธิ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๒/๒๕๕๒

เรื่องพิจารณาที่ ๘/๒๕๕๕

วันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

ประเด็นวินิจฉัย

ปัญหาตามคำโต้แย้งของจำเลยมีว่าประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๕ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๒ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๕๐ หรือไม่ แต่เนื่องจากรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวถูกยกเลิกไปแล้ว หลักการตามบทบัญญัติที่กล่าวอ้าง ถูกนำมาบัญญัติใน มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงรับวินิจฉัยให้ตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้ และประเด็นวินิจฉัยมีว่า ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๕ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๒ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๓ หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้วเห็นว่า ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๕ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๒ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑ เป็นบทบัญญัติห้ามเจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่ขายอาหารหรือเครื่องดื่ม ขายอาหารหรือเครื่องดื่มตั้งแต่เวลา ๐๑.๐๐ นาฬิกา ถึง ๐๕.๐๐ นาฬิกา รวมทั้งห้ามบุคคลรับประทานอาหาร หรือดื่มเครื่องดื่มในกำหนดเวลาห้ามขาย เว้นแต่สถานที่ขายอาหาร หรือเครื่องดื่มนั้นได้รับใบอนุญาต และ

ไม่ใช่บังคับเจ้าของ ผู้ครอบครอง บริวาร หรือผู้ทำงานในสถานที่นั้น ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าว ตราขึ้น โดยมีเหตุผลความจำเป็น คือ เพื่อให้เกิดการประหยัดและรักษาสุขภาพอนามัยของประชาชนและเพื่อป้องกันเหตุร้ายที่อาจจะเกิดขึ้น ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการขายอาหารหรือเครื่องดื่มเป็นบางเวลา และจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการรับประทานอาหารและเครื่องดื่มในสถานที่ห้ามขายเป็นบางเวลา แต่เมื่อคำนึงถึงเรื่องอาหารและน้ำดื่มที่เป็นปัจจัยหนึ่งอันสำคัญสำหรับการดำรงชีพของมนุษย์ ประกอบกับประชาชนบางส่วนยังต้องประกอบอาชีพในเวลากลางคืนหรือต้องทำงานเป็นผลัด หรือมีเหตุจำเป็นต้องเดินทางในเวลากลางคืน เช่น คนขับรถยนต์หรือรถโดยสารสาธารณะ คนขับรถบรรทุกสินค้า คนงาน ซึ่งมีความจำเป็นต้องรับประทานอาหารหรือดื่มเครื่องดื่ม ก็จะไม่ได้รับความสะดวก และหากจะไปใช้บริการของสถานบริการที่สามารถขายอาหารได้ตลอดเวลาที่มีราคาสูง บุคคลเหล่านั้นซึ่งบางคนมีรายได้น้อยก็จะได้รับความเดือดร้อน ส่วนผู้ประกอบการขายอาหารในเวลากลางคืน หากประสงค์จะดำเนินกิจการในช่วงเวลาต้องห้ามก็ต้องไปดำเนินการขออนุญาตต่อผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี ทั้ง ๆ ที่ต้องได้รับใบอนุญาตจากสำนักงานทะเบียนพาณิชย์ กรมพัฒนาธุรกิจการค้าด้วยแล้ว เห็นได้ว่าเป็นการเพิ่มภาระให้ผู้ประกอบการต้องเสียเวลาและเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นกว่าปกติ หากจะจำเป็นต้องควบคุมการขายหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ ก็มีกฎหมายอื่นกำหนดเวลาและสถานที่ที่จะขายหรือดื่มไว้แล้ว จึงเป็นการซ้ำซ้อน ดังนั้น การห้ามขายอาหารหรือเครื่องดื่มในระหว่างเวลา ๐๑.๐๐ นาฬิกา ถึง ๐๕.๐๐ นาฬิกา จึงเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเกินความจำเป็น อันถือได้ว่ากระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพของประชาชน และเป็นการจำกัดเสรีภาพของบุคคลในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งมิได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ในการใด ๆ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๓ วรรคสอง ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๕ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๒ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑ จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๓ และเป็นอันใช้บังคับมิได้ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราอื่น ๆ หรือไม่ เพราะไม่ทำให้ผลเปลี่ยนแปลง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมา จึงมีความเห็นว่า ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๔๕ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๒ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๔๓ และเป็นอันใช้บังคับมิได้ โดยไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยปัญหาอื่น

นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ